

CLUBUL PUȘTILOR
MATEMATICIENI

Jafuri în prim-plan

de David Cole

Oradea, 2025

Dedicată copiilor
care așteaptă cu nerăbdare
orele de matematică.
Viitorul vă aparține!

Capitolul 1

Totul s-a schimbat în a patra, în ziua în care a intrat hotărâtă în clasa noastră, cu codița ei brună săltându-i în ritmul pașilor.

– Bună tuturor, eu sunt Stephanie, a anunțat ea din fața clasei.

Mă uitam la ea complet năucit. Uite-o aici, o elevă nouă într-o școală nouă, unde nu știe pe nimeni, și totuși, și-a făcut intrarea de parcă locul ăsta i-ar aparține. E *foarte* mișto, m-am gândit atunci. Ce mi-ar plăcea să am și eu atâta încredere în mine.

Învățătoarea noastră, doamna Gouche, a zâmbit pentru prima oară în ziua aceea, și puteai efectiv să simți cum se risipește tensiunea acumulată de dimineată.

– Copii, ea e Stephanie Lewis, a zis doamna uitându-se în jos spre hârtiile pe care le adusese Stephanie cu ea. Familia ei tocmai s-a mutat aici din California. Cel mai mult îi plac matematica și fotbalul. Sper că o veți primi cum se cuvine. Stephanie, te rog să ocupi un loc liber. Sunt convinsă că o să-ți placă aici.

Stephanie a zâmbit și și-a croit calea spre banca liberă din fața mea. Primul cocoloș de hârtie lansat de vreun derbedeu a lovit-o la jumătate de drum spre bancă. Atunci și-a făcut apariția doamna Groază.

Când avea o zi proastă, doamna Gouche își scotea la iveală alter egoul întunecat, care se numea doamna Groază. Desigur, niciunul dintre noi nu avea curajul să-i spună așa pe față, poate doar cu excepția lui Robbie Colson, care rămânea cel puțin de două ori pe săptămână după ore în sala de detenție.

– PÂNĂ AICI! a urlat ea, și în clasă s-a așternut liniștea.

Ca să o zic pe aia dreaptă, nu e de mirare că doamna Gouche și-a ieșit din pepeni. Pe când a ajuns Stephanie, după prânz, ea avusese deja parte de incidente supărătoare. Robbie Colson și banda lui de nătărași, din care făceau parte Bill Cape și Bryce Bookerman, s-au ținut de șotii toată dimineața.

Totul a început în chiar primele cinci minute ale zilei, când au dispărut markerele pentru tablă.

– A văzut cineva markerele? a întrebat ea. Când nu a primit niciun răspuns, și-a mutat privirea spre Robbie. Chiar și atunci când nu aveai nicio dovadă, căutând făptașul unei boroboațe puteai paria liniștit pe Robbie.

– Nu vă uitați la mine, a protestat el. De ce credeți mereu că ar fi vina mea?

– Poate pentru că de cele mai multe ori chiar e vina ta, i-a răspuns doamna Gouche. Ești sigur că nu știi nimic despre markere?

– Poate și le-a ascuns cineva în bancă, mai știți? și-a dat cu părerea Bryce.

– Mda, parcă am văzut-o pe Susie jucându-se cu ele adineauri, s-a băgat și Bill în vorbă.

Susie McDonald a încremenit cu o expresie de șoc și groază pe chip.

– Susie, ai putea să-ți verifici, te rog, banca? a rugat-o învățătoarea.

– Dar eu nu... a început Susie.

– Înțeleg că nu le-ai pus acolo, dar te rog să verifici.

– Nu par să fie aici, doamnă Gouche, a spus ea vizibil ușurată.

– Uitați-vă sub manualul ei de educație socială, i-a zis Robbie învățătoarei cu o mină prefăcut inocentă.

Susie și-a ridicat manualul și acolo erau markerele. Fața i s-a albit instantaneu, iar umerii au început să-i salte încetitor. Arăta de parcă i s-ar fi făcut rău.

– Voi trei pare că știți multe despre banca lui Susie, a zis doamna Gouche ținându-i cu privirea pe cei trei în timp ce-și petrecea brațul după umerii lui Susie ca să o consoleze.

Cei trei au încercat să protesteze, dar învățătoarea noastră nu se lăsa păcălită. Părea că și astăzi îi paște sala de detenție după ore.

– Jordan, ai putea să o conduci pe Susie la asistenta școlii? a întrebat doamna Gouche.

– Eu?

– Da, tu, Jordan Waters. Sau mai e vreun Jordan în sală și nu știu eu? a întrebat ea.

– Nu, doamnă, am mormăit.

Am condus-o pe Susie pe hol până la cabinetul asistentei, după care, neștiind ce ar trebui să fac, am rămas acolo cu privirea pironită la buletinul medical până am auzit pe cineva strigându-mă pe nume. Mi-am întors capul și l-am zărit pe cel mai bun prieten al meu, Justin Grant, apropiindu-se.

– Te-ai rătăcit în drum spre clasă? m-a întrebat.

– Speram să mă fofilez de la ora de engleză, i-am răspuns zâmbind. Dacă pot trage de timp până la prânz, atunci ajung fix când începe matematica.

Sunt foarte priceput la matematică și, deși îmi place să citesc, nu sunt prea bun la ortografie. Justin mă ia adesea peste picior din cauza asta, dar nu m-am supărat niciodată pe el – până la urma e cel mai bun prieten al meu încă de la grădiniță.

– Am face bine să ne întoarcem până nu trimite doamna Grouch o echipă de căutare după noi.

Am dat din cap abătut și am luat-o încet spre clasă.

Restul dimineții nu a fost cu nimic mai bun pentru doamna Grouch. Și nu era vorba doar despre nătărăii buclucași. Părea că toți colegii au luat-o razna. Dar ultima picătură a fost cocoloșul acela de hârtie care o ochise pe Stephanie.

Stephanie încă mai stătea în picioare lângă banca mea. A încremenit pe loc la țipetele doamnei Gouche. Mă întrebam oare ce-i trecea ei prin cap – am ajuns de două minute în noua mea clasă și profei deja i-au sărit capacele.

Doamna Gouche se holba la toți, însă cea mai dojenitoare privire o păstra pentru Robbie, Bill și Bryce. Nici măcar Robbie nu era destul de curajos cât

să-și ridice ochii din podea. În schimb, s-a prefăcut că își caută ceva în bancă. Doamna Gouche a rămas tăcută pentru un moment, dar puteai să juri că se gândea între timp la următorul ei pas. Care să fie prețul pentru ziua asta oribilă?

A decis să-și verse năduful peste întreaga clasă. De ce fac profesorii treaba asta? Eu nu am ascuns niciun marker și nici nu am lansat vreun cocoloș de hârtie, și atunci de ce ar trebui să fiu pedepsit? Dacă vreți să știți adevărul, cred că doamna Gouche nu voia altceva decât o oră de liniște atunci când a pus la cale planul ei diabolic.

– Toată lumea să-și scoată un creion și o foaie. Veți primi o temă, ne-a spus încruntându-se și adunându-și sprâncenele într-un V ascuțit.

Clasa a răspuns cu mormăieli și pufniri. Înainte ca Robbie să apuce să-și deschidă gura, doamna Gouche s-a întors la el și i-a zis:

– Și dacă rostești un singur cuvânt, Robbie Colson, unul singur, îi voi suna pe părinții tăi înainte ca acel cuvânt să ajungă la urechile mele. Ai înțeles?

Speram să spună „da”. Voiam să văd dacă acel „da” s-ar fi pus ca „singurul cuvânt” suficient ca să-i fie sunați părinții. Dar Robbie doar a dat afirmativ din cap. Niciun copil, nici măcar cei din gașca lui Robbie, nu voia să-i fie sunați părinții. Detenția era o nimica toată pe lângă ce puteau să-ți facă ai tăi.

– Iată ce veți avea de făcut. Vreau să adunați toate numerele de la 1 la 100, ne-a zis ea cu un surâs diabolic pe chip. Fără calculatoare și *în liniște* deplină, a adăugat. Și verificați-vă răspunsurile înainte să mi le aduceți.

Într-o liniște de mormânt, am scos o foaie și m-am așternut pe treabă.

$$1 + 2 = 3$$

$$3 + 3 = 6$$

$$6 + 4 = 10$$

$$10 + 5 = 15$$

Dare de-a dreptul teribil. Nu mai terminăm niciodată, m-am gândit. Ce mod jalnic de a-ți petrece după-masa – și mie chiar îmi place matematica! Mă întrebam oare ce cred cei care nu se dau în vânt după calcule.

Apucasem să fac doar cinci adunări când Stephanie s-a ridicat din banca ei și s-a apropiat de doamna Gouche, care stătea la catedră, lăsată pe spate în scaun, cu o mină mulțumită.

Expresia de mulțumire de pe fața doamnei Gouche a fost înlocuită de cea de uimire când s-a trezit cu Stephanie în picioare lângă ea.

– Ce e, Stephanie? a întrebat-o doamna Gouche.

– Am terminat, doamnă, i-a răspuns Stephanie zâmbind.

Toată lumea și-a lăsat pixul pe bancă și și-a ațintit privirea spre fața clasei.

– Ai adunat toate numerele de la 1 la 100? a întrebat doamna Gouche.

– Da, doamnă, a răspuns Stephanie.

– Toate cele o sută de numere?

– Da, doamnă.

– Și ești sigură că ai răspuns corect?

– Da, doamnă, i-a răspuns Stephanie politicos.

- Și care e răspunsul?
- 5 050.
- Dar e imposibil!
- Imposibil?
- Nu se poate să fi adunat toate numerele alea în mai puțin de un minut! a zis doamna Gouche furioasă. Ai zis și tu un număr la nimereală.
- Ați vrea să punem pariu pe o petrecere cu pizza pentru toată clasa? a întrebat Stephanie cu buzele unduindu-i-se într-un zâmbet șmecher.
- S-a făcut! a mormăit doamna Gouche.
- Toți copiii urmăreau cum doamna Gouche lovea cu putere tastele calculatorului.
- Degeaba vă holbați la mine, puneți-vă pe treabă dacă vreți să aflați răspunsul corect! ne-a zis ea.
- Patruzeci de minute mai târziu, doamna Gouche se zgâia uluită la rezultatul pe care i l-a livrat calculatorul. Iar rezultatul: 5 050, se zgâia la ea cu cifrele lui de un verde luminos.
- Mmm, pizza aia va avea un gust divin.* I-am zâmbit larg lui Stephanie când ea se întorcea la banca ei.
- Cum ai făcut asta? i-am șoptit.
- Îți arăt după ore, mi-a răspuns.
- Și atunci mi-a venit gândul să fondăm un club de matematică. Pe atunci nici nu-mi imaginam încotro avea să ne poarte această idee.